

jóval lassúbb, földhözragadtabb. Beesteledik, mire a kapuhoz érünk az úttest túloldaláról. Tolvajkulcsunk, amit tökéletesre csiszoltunk, mint egy nyelvet, hangtalanul fordul a zárban, bejutásunk zökkenőmentes, hiába viczorog ránk a kerítés sorvadó fogsora. A kéményből illatos füst száll, szimatunk egy fantázia égéstermékeit érzi benne. És valóban, a toldozott-foldozott járdán ott áll a fázós, álmatag kisfiú, akiről diagnózisunk szól. Érveink súlya alatt talán ma meghajol, darabos önelégültsége hátha lepotyog róla. Kosszal bevakolt arcunk látványa, lázmérőink higanymozgása talán ráébresztik: ideje a gyógyulás útjára lépnie. Költözzön el ebből a házból, ne kelljen minden este visszajönnünk, vagy ha marad, ha mégis marad, legalább ne féljen tőlünk ennyire, hiszen miatta vagyunk itt. Hiszen miatta vagyunk.

SZÉP UTCA

Kimegyek az erkélyre, rágyújtok, iszom egy kávét vagy konyakot; igyekszem nem gondolni gyilkosaimra. Nem félek, de jobb, ha az ember időnként félreteszi a hobbiját, a könnyű távlat hátha fellazítja a görcsbe rándult figyelmet. Idővel úgyis visszatér a rutin: egy lámpa, azt hiszem, zöldre vált, és szemközt, a Szép utca torkolatából barátságtalanul ló ki egy taxi. Ennyi elég is – elszorul a torkom. Holott tudom: a Szép utca csúnya, szűk, akár egy puskacső, és a tétova, lassú építkezések díszletei között friss, meleg ürülék lapul. Egy adag szelíd önámítás, hogy épp ettől szép, a pusztá működés szomorú szépsége, az elnevezés ellentmondásai tehát szerencsésen felbomlanak egy magasabb szintről szemlélve. De gyilkosaim jól tudják, hogy az első emeleten lakom, és innen nézve bármi megtörténhet: egy taxi alattomosan a földszinti kirakatba csapódhat, vagy hirtelen, mire a füstöt kifújom, elveszíthetem gyilkosaim bizalmát, akik most is itt ólálkodnak, talán autóban ülnek, netán a közeli étteremben vesézik ki önfelmentő szertartásaim gyenge pontjait, képlékeny esztétikám kitapintható csomóit.